

1 DECEMBER 1925

No. 23

30e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Want door Hem zijn alle dingen geschapen die in de hemelen en die op de aarde zijn, die zienlijk en die onzienlijk zijn, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten: alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen. Coloss 1:16.

DE GODDELIJKHEID VAN CHRISTUS VOOR HIJ OP AARDE KWAM.

Ons doel is nu om den rang en stand van Jezus Christus in de voorsterfelijke wereld na te gaan vanaf de periode van de plechtige raadsvergadering, waarin Hij gekozen was om de toekomstige Zaligmaker en Verlosser van het menschelijk geslacht te zijn, tot den tijd waarop Hij in het vleesch geboren was.

Wij beroepen ons op schriftuurlijke autoriteit, voor de bewering dat Jezus Christus was en is God de Schepper, de God, Die Zich openbaarde aan Adam, Enoch en al de patriarchen en profeten van vóór den zondvloed, tot Noach toe; de God van Abraham, Izaäk en Jakob; de God van Efraïm en Juda, na de scheuring der Hebreeuwsehe natie; de God, die Zich bekend maakte aan de profeten van Mozes tot Maleachi; de God van het Oude Testament en de God der Nephieten. We zeggen dat Jezus Christus was en is de Jehova, de Eeuwige.

De Schriften onderscheiden drie persoonlijkheden in de Godheid: 1°. God de Eeuwige Vader; 2°. Zijn Zoon Jezus Christus; 3°. de Heilige Geest. Deze vormen samen de Heilige Drieëenheid, die drie lichamelijk afzonderlijke en verschillende persoonlijkheden bevat, welke tezamen den presideerenden raad der hemelen uitmaken. Minstens twee dezer verschijnen als leidende deelnemers in het werk der schepping; hiervan wordt een voorbeeld gegeven in Genesis, waar 't meervoudig begrip voorkomt:

„En God zeide: Laat Ons menschen maken, naar Ons beeld en naar Onze gelijkenis”; en later, in het verloop der beraadslaging, aangaande Adam's overtreding: „Zeide de Heere God: Zie, de mensch is geworden als Onzer één”.¹⁾ Uit de woorden van Mozes, zooals zij opnieuw in deze bedeeling geopenbaard zijn, leeren we nog vollediger van de Goden, die werkzaam waren aan de Schepping dezer aarde: „En Ik, God, zeide tot Mijnen Eenig Geborene, welke met Mij van den beginne was: Laat ons menschen maken, naar Ons beeld, naar Onze Gelijkenis.” Dan verder, met betrekking tot den toestand van Adam na den val: „Ik, de Heere God, zeide tot Mijnen Eenig Geborene: Zie, de mensch is geworden als Onzer één.”²⁾ In het verslag der schepping door Abraham gegeven, worden „de Goden” herhaaldelijk aangehaald.³⁾

Jezus Christus — de Schepper.

Zooals vroeger al is aangetoond in een ander verband, werkte de Vader in het werk der schepping door den Zoon, die op deze wijze de uitvoerder werd, door Wien de wil, het gebod, of het woord van den Vader tot stand werd gebracht. Daarom is zeer terecht de Zoon, Jezus Christus, door den apostel Johannes aangewezen als het Woord; of als door den Vader verklaard: „het woord mijner kracht.”⁴⁾ Het aandeel, dat Christus had in de schepping, een aandeel, dat zoo belangrijk is, dat wij ons gerechvaardigd voelen Hem den Schepper te noemen, is in vele schriftuurplaatsen uiteengezet. De schrijver van den Zendbrief aan de Hebreëen verwijst op deze wijze, verschil makend, naar den Vader en den Zoon als aparte, doch vereenigde wezens: „God voortijds veelmalen en op velerlei wijze tot de vaderen gesproken hebbende door de profeten, heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door den Zoon; Welken Hij gesteld heeft tot een erfgenaam van alles, door welken Hij ook de wereld gemaakt heeft.”⁵⁾ Paulus is zelfs nog duidelijker in zijn brief aan de Colossenzen, waarin hij van Jezus den Zoon sprekende, zegt: „Want door Hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn, die zienlijk en die onzienlijk zijn, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij Overheden, hetzij Machten; alle zijn door Hem tot Hem geschapen; en Hij is vóór alle dingen, en alle dingen bestaan tezamen door Hem.”⁶⁾ En laten wij hierbij de getuigenis van Johannes herhalen, dat door het Woord, hetwelk bij God was en dat was, zelfs in den beginne alle dingen waren gemaakt: „en

1) Gen. 1: 26 en 3: 22.

2) P. v. G. W. Mozes 2: 26 en 4: 28.

3) P. v. G. W. Abraham 4 en 5.

4) Joh. 1: 1 en P. v. G. W. Mozes 1: 32.

5) Heb. 1: 1, 2; zie ook 1 Cor. 8: 6.

6) Coloss. 1: 16, 17.

zonder Hetzelve is geen ding gemaakt, dat gemaakt is." 1)

Dat de Christus, die komen zou, in werkelijkheid God de Schepper was, werd duidelijk aan de profeten op het Westelijk halfrond geopenbaard. Samuël, de bekeerde Lamaniet, rechtvaardigde zijn getuigenis in zijn prediken tot de ongeloovige Nephieten als volgt: „Opdat gij eveneens mocht weten van de komst van Jezus Christus, den Zoon van God, den Vader des hemels en der aarde, den Schepper aller dingen, van den beginne af en opdat gij mocht weten van de teekenen Zijner komst, met het doel dat gij in zijnen naam zoudt gelooven." 2)

Bij deze aanhalingen der aloude Geschriften, kan zeer terecht de persoonlijke getuigenis van den Heere Jezus gevoegd worden, nadat Hij een verheerlijkt Wezen was geworden. Bij Zijn bezoek aan de Nephieten, maakte Hij zich dusdanig bekend: „Ziet, Ik ben Jezus Christus, de Zoon Gods. Ik schiep de hemelen en de aarde en alle dingen welke daarin zijn. Ik was met den Vader van den beginne. Ik ben in den Vader en de Vader is in Mij; en in Mij heeft de Vader Zijnen naam verheerlijkt." 3) Aan de Nephieten, die het verband niet konden begrijpen tusschen het Evangelie, dat aan hen verkondigd werd door den opgestanen Heere en de wet van Mozes, die zij naar de overlevering in eer hielden en die zich verwonderden over Zijn gezegde, dat oude dingen tot het verleden behoorden, verklaarde Hij aldus: „Ziet, Ik zeg u dat de wet, aan Mozes gegeven, vervuld is. Ik ben het die de wet gat, en ik ben het, die het verbond met Mijn volk Israël maakte; en daarom is de wet in mij vervuld, want Ik ben gekomen om de wet te vervullen; daarom heeft zij een einde." 4)

Door openbaring is in deze of laatste bedeeing de stem van Jezus Christus, den Schepper van hemel en aarde, opnieuw gehoord: „Geeft gehoor, o gij volk Mijner Kerk, wien het Koninkrijk gegeven is; geeft gehoor en leent het oor aan Hem, Die het fundament der aarde gelegd heeft en door Wien alle dingen welke leven, zich bewegen en een bestaan hebben, gemaakt waren." 5) En verder: „Ziet, Ik ben Jezus Christus, de Zoon des levenden Gods, die de hemelen en de aarde schiep; een licht, dat in de duisternis niet verborgen kan zijn." 6)

De goddelijkheid van Jezus Christus is aangeduid door bepaalde namen en titels, die met recht op Hem toegepast zijn. Volgens het algemeen oordeel kan er slechts weinig waarde aan namen gehecht worden; maar bij Godsnamen is elke naam een titel van macht of rang. God is rechtvaardiglijk vol vuur aangaande de hei-

1) Joh. 1: 1-3.

2) B. v. M. Helaman 14: 12; zie ook Mosiah 3: 8; 4: 2; Alma 11: 39.

3) B. v. M. 3 Nephi 9: 15.

4) B. v. M. 3 Nephi 15: 4, 5.

5) L. en V. 45: 1.

6) L. en V. 14: 9; zie ook 29: 1, 31; 76: 24.

ligheid van Zijn eigen naam¹⁾ en van namen, die door Zijn aanstelling gegeven zijn. In het geval van de kinderen der belofte zijn namen voorgeschreven vóór de geboorte; dit is waar van onzen Heere Jezus en van Johannes den Dooper, die gezonden was den weg voor te bereiden voor den Christus. Namen van personen zijn veranderd op goddelijk bevel, als zij niet voldoende de titels aangenaven, die den bijzonderen dienst uitdrukken, waarvoor de dragers geroepen waren, of de speciale zegeningen, die God op hen overgedragen had.²⁾

1) Ex. 20:7; Lev. 19:12; Deut. 5:11.

2) **Aanteekening. I. NAMEN VAN GOD GEGEVEN.** Van de beteekenis der namen, wanneer zij van God gegeven zijn, kan in vele schriftuurplaatsen opheldering gevonden worden. De volgende voorbeelden zijn: „Jezus” bedoelend Zaligmaker (Matth. 1:21; Luk. 1:31); „Johannes” beteekent Jehova's gave, in 't bijzonder toegepast op den Dooper, die tot de aarde gezonden was om den weg voor Jehova's komst in het vleesch voor te bereiden. (Lukas 1:13); „Ismaël” beteekent God zal hem hooren (Genesis 16:11); „Izaäk” bedoelt lachen (Genesis 17:19, vergelijk 18:10-15). Met gevallen van namen die veranderd zijn door goddelijke autoriteit, om toegevoegde zegeningen of speciale roepingen, te kennen te geven, overweeg het volgende: „Abram”, dat edelheid of verhevenheid in zich sluit, en als gewoonlijk overgezet Vader van verhevenheid, werd veranderd tot „Abraham”, vader van een menigte, dat de reden te kennen geeft voor de verandering zooals op den tijd daarvan gegeven is, „want een vader van vele naties heb ik u gemaakt” (Gen. 17:5). „Sarai”, de naam van Abraham's vrouw en van een onzekere onderscheidende beteekenis, was vervangen door „Sara”, hetwelk beteekent de prinses (Gen. 17:15). „Jakob” een naam gegeven aan den zoon van Izaäk, met betrekking tot een voorval dat zijn geboorte vergezelde, en een verdringer beteekent, werd vervangen door „Israël”, dat beteekent een soldaat van God, en prins van God; zooals uitgedrukt wordt in de woorden die de verandering teweeg brengen: „Uw naam zal voortaan niet Jakob heten, maar Israël; want gij hebt u vorstelijk gedragen met God en met de menschen, en hebt overmocht.” (Gen. 32:28, vergelijk met 35:9, 10). „Simon staat voor een hoorder, de naam van den man die de hoofdapostel werd van Jezus Christus, en werd door den Heere veranderd tot „Cephas” (Aramais) of „Petrus” (Grieksch) beduidende een rots (Joh. 1:42; Matth. 16:18; Lukas 6:14). Op Jacobus en Johannes de zonen van Zebedeus, gaf de Heere de toenames „Boanèrges”, hetwelk is zonen des donders. (Mark. 3:17).

Het volgende is een leerzaam uittreksel: Een Naam uit de Schriften is niet alleen ter aanduiding van iemand, maar dikwijls is die gelijk aan alles dat bekend is, aangaande den persoon, die deze naam heeft, en de persoon zelve. Dus „de naam van God” of „van Jehova”, enz., duiden Zijn autoriteit aan (Deut. 18:20; Matth. 21:9) enz. Zijn waardigheid en heerlijkheid (Jes. 48:9) enz. Zijn karakter (Ex. 34:5, 14, vergelijk vers 6, 7) enz. Zijn goddelijke eigenschappen in 't algemeen (Matth. 6:9) enz. Er wordt gezegd dat de Heere Zijn naam plaatst waar openbaring of bekendmaking van Zijn volmaaktheid is gemaakt (Deut. 12:5; 14:24) enz. Om in of van den naam van Christus te gelooven, is 'om Hem te ontvangen en behandelen in overeenstemming met de openbaringen welke de Schriften van Hem geven. (Joh. 1:12; 2:23) enz.” — Smith's Comprehensive Dictionary of the Bible, article „Naam”.

Goddelyke titel van Jezus Christus.

Jezus is de persoonlijke naam van den Verlosser en deze spelling is van het Grieksch afgeleid. Zijn Hebreuwsch equivalent was *Yehoshua* of *Yeshua*, of zooals we dit in 't Hollandsch vertalen, *Josua*. In het oorspronkelijke werd de naam opgevat als de beteekenis „hulp van Jehova”, of „Zaligmaker”. Ofschoon het een gewone benaming was, zooals die van Jan, Hendrik of Karel van heden, zooals alreeds verklaard is, was de naam niettegenstaande goddelijk voorgeschreven. Aldus zeide de Engel tot den ondertrouwen echtgenoot van de maagd: „En gij zult Zijnen naam heeten Jezus; want Hij zal Zijn volk zalig maken van hunne zonden.”¹⁾

Christus is een heilige titel en geen gewone naam; het is van het Grieksch afgeleid en is van dezelfde beteekenis als zijn Hebreuwsch equivalent *Messias*, dat beteekent de *Gezalfde*.²⁾ Andere benamingen, die ieder een bepaalden titel hebben, zijn *Émanuel*, *Zaligmaker*, *Verlosser*, *Eenig Geborene Zoon*, *Zoon van God*, *Zoon des menschen*, en vele meer, die in de Schriften voorkomen; het belangrijkste feit voor ons nu is, dat deze verschillende titels zeer veel uitdrukken aangaande den goddelijken oorsprong en Godheid van onzen Heer. Zooals we hebben gezien waren de noodige namen of titels van Jezus Christus vóór zijn geboorte bekend, en werden geopenbaard aan de profeten, die Hem voorafgegaan waren in den sterfelyken staat.³⁾

Jehova is de Hollandsche vertaling uit het Hebreuwsch, *Yahveh* of *Jahveh*, dat *Zelfbestaande* of de *Éeuwige* beteekent. Deze naam wordt gewoonlijk gebruikt in de Nederlandsche vertaling van het Oude Testament als *Heere*, in hoofdletters gedrukt.⁴⁾ Het Hebreuwsche *Éhyeh*, dat *IK BEN* beteekent, is in beteekenis en afleiding verwant aan den term *Yahveh* of *Jehova*; en hier ligt de beteekenis van dezen naam, waarbij de Heere Zich aan Mozes openbaarde, om naar Égypte te gaan en de kinderen van Israël uit de slavernij te verlossen: Toen zeide Mozes tot God: „Zie wanneer ik kom tot de kinderen Israëls, en zeg tot hen: De God uwer vaderen heeft mij tot ulieden gezonden; en zij mij zeggen: hoe is Zijn naam? wat zal ik tot hen zeggen?” En God zeide tot Mozes: *IK ZAL, ZIJN, DIE*

1) Matth. 1: 21; zie ook verzen 23, 25; Lukas 1: 31

2) Joh. 1: 42; 4: 25.

3) Lukas 1: 31; 2: 21; Matth. 1: 21, 25; zie ook vers 23 en vergelijk Jes. 7: 14; Lukas 2: 11. Zie verder P. v. G. W. Mozes 6: 51, 57; 7: 20; 8: 24; B. v. M. 1 Nephi 10: 4; 2 Nephi 10: 3; Mosiah 3: 8.

4) De naam komt aldus in Gen. 2: 5 voor; zie ook Ex. 6: 2-4; en lees voor vergelijking Gen. 17: 1; 35: 11.

IK ZIJN ZAL! Ook zeide Hij: Alzoo zult gij tot de kinderen Israëls zeggen: IK ZAL, ZIJN heeft mij tot ulieden gezonden!"¹⁾ In het volgende vers verklaarde de Heere Zich „de God van Abraham, de God van Izaäk en de God van Jacob” te zijn. Terwijl Mozes in Egypte was, openbaarde de Heere Zich verder, zeggende: „Ik ben de Heere. En Ik ben aan Abraham, Izaäk en Jacob verschenen, als God de Almachtige; doch met Mijnen Naam Jehova ben Ik hun niet bekend geweest.”²⁾ Het hoofdfeit door dezen naam IK BËN, of Jehova aangeduid, de twee welke hoofdzakelijk dezelfde beteekenis hebben, is van dien aard en van dien duur, dat het geen einde en, door menschelijke tijdrekening, geen begin gehad zal hebben, de naam is verwant aan andere titels, zooals Alpha en Omega, de eerste en de laatste, de beginne en het einde.³⁾

1) Ex. 3: 13, 14; vergelijk met betrekking tot het feit van den eeuwigen duur, in dezen naam uitgedrukt, Jes. 44: 6; Joh. 8: 58; Colos. 1: 17; Heb. 13: 8; Openb. 1: 4; zie ook P. v. G. W., Mozes 1: 3 en de aanhalingen daar gegeven.

2) Ex. 6: 2, 3.

Aanteekening 2. — JEZUS CHRISTUS, DE GOD VAN ISRAEL. „Dat Jezus Christus hetzelfde Wezen was, dat Abraham uit zijn geboorteland riep, dat Israël uit het land van Egypte leidde in machtige wonderen, 't welk aan hen Zijn wet bekend maakte temidden van den donder van Sinai, dat hen van hun vijanden bevrijdde, welk hen kastijdde voor hun ongehoorzaamheid, dat hun profeten inspireerde, en welks heerlijkheid den Tempel van Salomo vulde, is blijkbaar uit al de geïnspireerde geschriften, en in geen meer dan in den Bijbel”.

„Zijn klagen over Jeruzalem bewijst dat in Zijn menschelijkheid, Hij Zijn vorigen verheven staat niet was vergeten: „Jeruzalem, Jeruzalem! gij die de Profeten doodt, en steenigt, die tot u gezonden zijn! hoe menigmaal heb Ik uwe kinderen willen bijeen vergaderen, gelijkterwijs eene hen hare kiekens bijeenvergadert onder de vleugelen; en gijlieden heb niet geweld?” (Matth. 23: 37.) Hij was de Schepper der wereld, deze machtige Heerscher, deze Opziener der bestemmingen van de menschelijke familie, die, in Zijn laatste oogeblikken uitriep: „Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten?” (Markus 15: 34.) „From Compendium of the Doctrine of the Gospel, by Franklin D. Richards and James A. Little.

3) Openb. 1: 11, 17; 2: 8; 22: 13; vergelijk Jes. 41: 4; 44: 6; 48: 12.

Dit onderwerp is overgenomen uit het boek „Jesus the Christ”, geschreven door apostel E. Talmage.

(Wordt vervolgd.)

De Aarde wanneer zij verheerlijkt is:

Terwijl wij ons middagmaal nuttigden, maakte ik mijn gezin en vrienden die tegenwoordig waren duidelijk, dat wanneer deze aarde verheerlijkt en gelijk een zee van glas zou worden, zij één groote Urim en Thummim zou zijn, en de Heiligen zouden er in kunnen zien en elkaar zien zooals zij gezien worden. (Hist. of the Church, Vol. 5, p. 279)

HET WARE MORMONISME.

Leer, Leven en Lotgevallen der Laterdaagsche Heiligen.

Door FRANK I. KOOYMAN.

Geschreven voor „Eenheid”, Weekblad voor Maatschappelijke en Geestelijke Stroomingen, Redactie J. Eigenhuis, Den Haag, die het onderwerp inleide met een artikel over het Boek van Mormon: „Het Jongste Heilige Boek”.

(Vervolg.)

Het celestiale huwelijk.

„Onze intellectueele opvoeding heeft ons in een heel andere richting leeren denken. 't Is zoo moeilijk zich om te keeren en de zaken uit een nieuw oogpunt te beschouwen. Daar is soms een bepaalde schok voor noodig.”

(J. Eigenhuis, „De Horizon blinkt”, bl. 283.)

Neen, geachte lezeres en lezer, het Mormoonsche of Celestiale huwelijk is niet de polygamie. Wel was de meervoudige echt — het woord „veelwijverij” heeft ook bij den Mormoon een ongunstige klank — een tijdlang een Mormoonsch gebruik. Deze praktijk steunde op een moderne openbaring, maar was in die openbaring niet de hoofdzaak. Integendeel is de hoofdzaak de eeuwige duur van het echtverbond: niet „totdat de dood scheiding brengt”. Dit leerstuk van het Mormonisme is derhalve eenigszins revolutionair, afgescheiden nog van den meervoudecht. De verhouding der seksen is heilig, staat in heiligheid naast het leven zelf en wordt nooit beschouwd als een laag, tijdelijk, menschelijk hulpmiddel, waar het huwelijk gesloten wordt op de voorgeschreven wijze.

De ondergeschikte phase van den Mormoonschen echt, het veelvoudige huwelijk, heeft bij buitenstaanders de meeste aandacht getrokken. Daaraan zullen wij dan ook het grootste deel van dit hoofdstuk wijden en duidelijk en onomwonden der Mormonen standpunt over dit vraagstuk trachten recht te zetten, gelijk ons gevraagd is.

Twee voorname punten, die men in het oog dient te houden, noemen wij reeds: 1. De vrouwenveelheid is van ondergeschikt belang in het celestiale huwelijk; 2. zij steunt op moderne openbaring, niet op Oud-testamentischen grondslag.

Ten derde was de wet van den meervoudecht niet verplichtend voor de kerkleden in het algemeen, veel minder zijn de woorden veelvoudecht en Mormonisme synoniem. Het gebod was slechts tot één persoon gericht en wel tot Joseph Smith. Anderen werden alleen dan er in betrokken als de wet hun „geopenbaard” was.

Mormoonsche Vrouwenveelheid.

Het woord „polygamie” of „veelwijverij” staat bij de meeste menschen gelijk met sensualiteit of ongebreidelde wellust. Voor het oog hunner verbeelding verrijst de Oostersche harem in al zijn gruwelijkheid, die het romantische der liefde vernietigt, de heiligheid van den huiselijken haard aanrandt en mannen en vrouwen zedelijk onder doet gaan.

Dat beeld had de meerderheid der buitenstaanders dan ook van het Mormonisme, toen men hoorde dat bij die beweging de polygamie in zwang was — de gevolgtrekking was heel natuurlijk. En sluwe bestrijders (dit zagen wij reeds in het hoofdstuk „Valsche geruchten”) versterkten dat dwaalbegrip. Het betreuenswaardige resultaat hiervan was een algemeene onkunde omtrent dit gebruik en de beweegredenen, die het Mormoonsche volk ertoe aanspoorden. Tijdschriftartikels, boeken en spotplaten, zoó vuil, dat de auteurs en uitgevers terstond met het recht in aanraking zouden komen als het niet de Mormonen gold, zijn door heel de beschaafde wereld verspreid als betrouwbare voorstellingen van de Mormoonsche polygamie.

„Dat is echter niet de Mormoonsche idee van het veelvoudige huwelijk”, schrijft John Henry Evans, instructor in Church history aan de Latter-day Saints' University te Salt Lake City. „Het is waar, dat men den vinger kan leggen op vele wonde plekken in de uitoefening van dit beginsel: veel waarvan een beschaafde en verfijnde smaak walgt, waarvan de natuurlijke gevoelens des harten walgen. Sommige mannen hebben zonder twijfel deze wet gehoorzaamd met geen hooger oogmerk dan zelf-bevrediging. En hun huiselijke betrekkingen zijn dientengevolge in strijd geweest met de algemeene wetten, die het heilige echtverbond behooren hoog te houden. Dat geeft elke Mormon volmondig toe. Maar de heiligen hebben zich er altijd tegen verzet, dat men deze phase van den veelvoudicht — die niemand dieper betreurt en afkeurt dan de Mormonen zelf — voorstelt als het rechtmatige uitvloeisel van het veelvoudige huwelijk in Utah en opzettelijk de andere en goedgekeurde zijde achterbaks houdt. Ook zonder nader op deze kwestie in te gaan, ziet ieder onbevooroordeelde dat dit oneerlijk is. En toch wordt het tot op heden herhaaldelijk gedaan. Volgens die redeneering kan men evengoed elke trouwbreuk en al de echtelijke ellende van de monogamie op rekening van den echt met één vrouw stellen. Maar dit zou, dit geeft een ieder toe, onrechtvaardig wezen. De zaak is, dat ongelukkige huwelijkstoestanden het gevolg zijn van het individueele temperament en de hartstochten van de mannen en vrouwen, die in den echt treden, niet van het huwelijk zelf, zij dat huwelijk monogamisch of polygamisch. Beginselen moeten, evenals menschen, naar haar hoogste mogelijkheden beoordeeld worden. En volgens dien standaard kan het veelvoudige huwelijk onder de heiligen den toets doorstaan”. (*One Hundred Years of Mormonism*, p. 478.)

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: CHAS. S. HYDE — ASSISTENT: A. SIEVERTS

TIENDE-REGELING.

Met ingang van 27 December tot 5 Januari, zullen de Conferentie-Presidenten een datum bepalen voor de jaarlijksche tiende-regeling in elke georganiseerde vertakking der Zending, dat in overeenstemming is met de instructies van het Eerste Presidentschap en het Presideerende Bisschopschap.

Het is zeer noodzakelijk dat de leden der Kerk, die in de verschillende vertakkingen woonachtig zijn, deze regeling zullen bijwonen. Zij, die gedurende het jaar betaald hebben, kunnen de opteekeningen onderzoeken en zien dat het juiste crediet gegeven is en melden of het bedrag van tiende geheel of gedeeltelijk is betaald; degenen, die niet betaald hebben, kunnen een verklaring geven aan de Conferentie- of Gemeente-Presidenten, naardat zij die te geven hebben, zoodat alle informatie, welke verlangd wordt, nauwkeurig opgeschreven kan worden in de jaarlijksche verslagen der Kerk. Hierdoor wordt iedere tiende-betaler zijn eigen verificateur en plaatst de verantwoording op zich om te zien, dat een nauwkeurig verslag is gemaakt van zijn vrije-gave aan de Kerk. Indien leden van deze vergadering wegblijven, is het de plicht van den Conferentie-President, die optreedt als de officiële vertegenwoordiger van den Zendings-President, deze zaak te schatten, en naar zijn beslissing zal het verslag gemaakt worden.

De jaarlijksche tiende-regeling is een der belangrijkste plichten, die op de leden der Kerk rust, zowel tiendebetalers als de niet-tiende betalers, want we zullen uit de boeken geoordeeld worden naar onze werken. Iedereen behoort zich deze gelegenheid ten nutte te maken om te zien dat het verslag nauwkeurig gemaakt wordt, wanneer die zich voordoet, want het zal moeilijk zijn de boeken te veranderen op een lateren datum.

Er wordt verwacht dat alle leden, die bewogen zijn bij deze regeling, notitie zullen nemen van de bekendmaking van den datum, wanneer die in de vergaderingen der gemeente afgeroepen worden en met ons medewerken om een compleet en juist verslag der Zending te verkrijgen van het jaar 1025.

CHAS. S. HYDE,
Pres. der Zending.

VERSLAG DER UTRECHTSCHER CONFERENTIE.

Op 15 November vond de bovengenoemde Conferentie plaats. De vergadering ving aan om 10 uur 's morgens in het Gebouw K. & W. Gedurende deze bijeenkomst werd in hoofdzaak een gewoon Zondagsschoolprogramma behandeld. Als openingsgezang werd lied 146 gezongen. Nadat een gebed opgezonden werd door ouderling G. Rose van Apeldoorn, werd de vergadering voortgezet met het zingen van lied 173.

De voorafgaande plechtigheid van het Avondmaal werd nu gedaan, waarna gezamenlijk Handelingen hoofdstuk 20 vers 35 werd opgezegd.

Ouderling T. E. Lyon, Conferentie-Pres. van Utrecht, die op dezen dag ontslagen was van zijn werkzaamheden hier te lande, sprak eenige woorden.

Door leerlinge Rienkje Kramer werd een gedicht gereciteerd, getiteld „Welkom op de Conferentie”. Een korte toespraak werd gegeven door Evert van Essen, leerling der Apeldoornsche Zondagsschool. Vervolgens werd een gedicht voorgedragen: „De droom van een kind”, door Tedje van Mondfrans, en verder een toespraak aangaande „Het nut van de Zondagsschool in mijn leven”, door Bertha van Mondfrans.

Gezamenlijk werd nu lied 69 gezongen. Ook werden eenige woorden gehoord van Br. Wm. Kwant aangaande het voorrecht om kinderen te onderrichten in de Zondagsschool en hoe moeders moeten medewerken daarin.

Zr. Lanora S. Hyde verklaarde door een eenvoudig voorbeeld aan de kinderen hoe men zijn lichaam rein moet houden om in de tegenwoordigheid van God terug te kunnen keeren. De indruk, dien de Zondagsschool gemaakt heeft in zijn jongensjaren, werd verklaard door Br. G. van Mondfrans.

Als laatste spreker gaf Pres. Hyde door een schoone vergelijking aan hoe men moet trachten zich groot te maken. Na gezongen te hebben, werd geëindigd met dankzegging door ouderling A. D. Linberg van Den Helder.

In dezelfde zaal werd om 2 uur begonnen met een lied te zingen. Ouderling L. D. Olpin van Arnhem, deed het gebed. Daarna werd een lied door het Utrechtsche koor ten gehore gebracht. Nadat het II. Avondmaal bediend was, werden de autoriteiten der Kerk en Zending afgeroepen en door alle aanwezigen goedgekeurd.

Uit naam der gemeente Utrecht werd door Br. Wm. Kwant eenige woorden van dankbaarheid uitgesproken tot Pres. en Zr. Hyde, voor hun vele raadgevingen aan hen gegeven in de ruim dertig maanden van hun aanwezigheid in dit land. Nadat spreker geëindigd had, werd een bouquet bloemen aan Zr. Hyde overhandigd. Gezamenlijk werd nu gezongen: „Dat 's Heeren zegen op u daal!”.

Schoone woorden werden door Pres. Hyde gesproken met

betrekking tot zaligheid en de toekomst. Dat het priesterschap, hetwelk wij bezitten, de eenigste macht is om ons in staat te stellen de hoogste heerlijkheid te bereiken.

Ook werden eenige woorden door Zr. Lanora Hyde uitgesproken en toonde zij haar dankbaarheid voor de schoone bloemen aan haar geschonken.

Het zangkoor zong tot slot: „O mijn Vader!“, waarna ouderling A. Sieverts, ass.-redacteur van „De Ster“, een dankgebed offerde.

De avondvergadering ving om 7 uur aan met het zingen van lied 120. Door ouderling J. de Bruin, van Utrecht, werd gebeden. Daarna werd door het koor een lied gezongen. Ouderling L. D. Murdock, van Utrecht, die aangesteld is als Conferentie-Pres. van Utrecht te fungeren, werd gevraagd eenige woorden te spreken. Vele feiten aangaande de leerstellingen der Kerk werden door hem verklaard. Door Zr. C. Smit van Haarlem, werd een solo ten gehoor gebracht.

Ouderling L. R. Mc. Kay, zoon van apostel Mc. Kay, die pas een zending in Duitschland volbracht heeft, sprak eenige woorden aangaande geestelijk voedsel, dat gelijk het land dat bebouwd wordt, regen en zonneschijn noodig heeft, wij als menschen ook deze dingen op geestelijk gebied van noode hebben, wat namelijk aan het doel van vergaderen beantwoordt. Ouderling A. Sieverts vertaalde voor hem.

Daarna sprak ouderling T. E. Lyon met betrekking tot de roeping van Mozes en Elia, en verklaarde de groote rol welke deze mannen hebben waargenomen in deze dispensatie, in het weder brengen der verschillende sleutels. Een schoone solo werd door ouderling Henry Poelman van Haarlem gezongen.

Als laatste spreker werd ouderling J. D. Kooiman, Conferentie-Pres. van Rotterdam, gehoord. Spreker verklaarde hoe alle menschen in genade wandelen door het verzoeningswerk door Christus gedaan. En verder hoe de Heere Zijn minderen gediend heeft als voorbeeld. En nu wordt gehoorzaamheid verlangd om aan de wetten gehoor te geven, die Hij ingesteld heeft, zoodat allen, die daarnaar luisteren, het eeuwige leven zullen beërven.

Het zangkoor eindigde met lied 87. Ouderling J. G. Pinney van Arnhem, zond een dankzegging op.

's Maandagsmorgens om 9 uur werd in de Kruisstraat een zendingenvergadering gehouden, alwaar vele nuttige onderwerpen werden behandeld.

Uit dit verslag kan men opmaken, dat deze Conferentie haar doel bereikt heeft en een iegelijk mede-arbeider werkelijk ruimschoots betaald is, door ook van dien geest te hebben kunnen genieten, welke alleen door hen gevoeld kan worden, die den Heere in ernst zoeken.

GESCHRIFTEN VAN HET AMERIKAANSCH VASTELAND. *)

Het Boek van Mormon.

Het Boek van Mormon is bij uitstek een Amerikaansch boek, dat de geschiedenis der oorspronkelijke volken van de Nieuwe Wereld bevat. Het zegt de moderne vertaling te zijn van zekere verslagen, die een periode beschrijven vanaf zeshonderd jaar vóór Christus, tot ongeveer 420 na Christus, waarin een uittreksel is gevoegd van een nog vroegere geschiedenis. Het oorspronkelijke verslag was gegraveerd op dunne platen van goud, in kleine griffen van Hervormden Egyptischen stijl. De platen werden van haar bewaarplaats aan de zijde van een heuvel bij Palmyria, New-York, gehaald. Dit had plaats in September 1827 en in de eerste maanden van 1830 werd de Engelse vertaling gepubliceerd.

Het Boek van Mormon behandelt gedeeltelijk de algemeene geschiedenis der oude volkeren, hun opkomst en ondergang als naties, hun oorlogen en de verwoesting in hun staten, de wisselende tijdperken van hun materiëlen voor- en tegenspoed, maar in het bijzonder bewaart het een verslag van de goddelijke openbaringen, de profeten en profetieën, waarmede de aloude Amerikanen gezegend waren en dus staat het werk voor de wereld als de Geschriften van het Westelijk vasteland.

Dit is de geschiedenis in 't kort. In de laatste jaren der zevente eeuw vóór Christus woonde er te Jeruzalem een zeer rijk persoon van grooten invloed, Lehi genaamd. Hij was een rechtvaardig man en een profeet van den stam van Manasse en daarom een afstammeling van Joseph, den zoon van Jakob.

In den tijd, waarvan we spreken, waren Lehi en zijn vrouw de ouders van vier zonen, waarvan de oudste twee ongehoorzaam en weerspannig van karakter waren, wat in tegenstelling was met het gedrag hunner dienstwillige broeders. Andere kinderen, zoowel zonen als dochters, worden later vermeld.

Dit waren moeilijke dagen voor Israël. Het volk had den God hunner vaders grootendeels vergeten en de rampen, die door Mozes en de profeten waren voorspeld als de mogelijke gevolgen van zonden, waartegen het volk nadrukkelijk gewaarschuwd was, namen met rasse schreden toe. Reeds viel de schaduw der Babylonische gevangenschap over de natie. Vele profeten, waaronder ook Lehi, verhieven hun stemmen ter vermaning en waarschuwing, de afvallige Israëlieten tot bekeering oproepende, en voorspelden dat, tenzij zij zich van hun goddeloosheid afkeerden, de stad Davids, hun nationale roem en trots, uitgeplunderd en

*) Zondagsschoolles voor ouders en theologieklassen.

Israël in slavernij gebracht zou worden. Inplaats van acht te geven op de woorden dezer mannen van God, werd het volk zeer gebelgd en trachtte hen te dooden.

In het jaar zeshonderd vóór Christus, toen Zedekia tot den troon van Juda werd verheven, kwam het Woord des Heeren tot Lehi, dat hem gebod zijn gezin met zich te nemen en van Jeruzalem in de wildernis van Arabië te vluchten. De verstrooiing der Israëlietische natie was voorspeld en het vertrek van Lehi en zijn gezin tezamen met een ander gezin, dat van den stam van Efraïm was en een gedeelte van een derde, was inbegrepen met de algemeene verstrooiing. Was het zoo niet door Jesaja verklaard? „Want van Jeruzalem zal het overblijfsel uitgaan, en het ontkomene van den berg Sion; de ijver van den Heere der heirscharen zal dit doen.” (2 Kon. 19: 31; ook Jes. 37: 32.)

De verhuizende kolonie reisde bij korte dagreizen ongeveer acht jaar in de wildernis, gedurende welken tijd Lehi en zijn getrouwe jongere zoon Nephi vele openbaringen van het Goddelijk Woord en den wil ontvingen, waardoor het doel hunner eigen uittocht werd bekend gemaakt, zooals ook de voorspelde wisselvalligheden der natie, waaraan zij door des Heeren gebod onttrokken waren. Ten laatste bereikten zij de kust der Arabische Zee, alwaar zij onder goddelijke leiding een schip bouwden, waarin zij door den wind en stroom over den Oceaan naar de Westkust van Zuid-Amerika gedreven werden.

Zoolang er eenheid heerschte, was de kolonie voorspoedig in het Beloofde Land en werden zij weldra door hoogen ouderdom en weinig dooden een talrijk volk. Met voorspoed kwam trotschheid en hebzucht, en de onvermijdelijke begeleiding, verdelging. Het meer rechtvaardige gedeelte koos Nephi als hun leider en noemde zichzelf Nephieten, terwijl de rebelleerende en goddelooze partij bekend werd als Lamanieten of volgers van Laman, die de oudste en meest goddelooze van Lehi's zonen was.

Als tientallen jaren zich in eeuwen verbonden, nam de breuk tusschen de Nephieten en Lamanieten toe en vijandschap werd heviger en de ongelijkheid in gewoonten en beschaving grooter; alhoewel er voor korte periodes tijdelijk vrede was tusschen hen. De Nephieten handhaafden een betrekkelijk hoogen standaard van beschaving, terwijl de Lamanieten een ontaard volk werden, dat een nomadisch en roofzuchtig leven leidden, grootendeels toegewijd aan oorlog voeren en jacht en als een teeken van goddelijk mishagen werden zij gestraft met een donkerroode huid. Bloedig waren de vele oorlogen, die zij gevoerd hebben tegen hun meer vreedzame tijdgenooten. Niettegenstaande dit, namen de Nephieten in welvaart toe in verhouding tot hun verschillende graden van getrouwheid aan de wetten van God, zooals bekend gemaakt werd door de reeks van profeten, die de Heere onder hen had doen opstaan; hun afwijkingen van de wegen der gerechtig-

heid werden gevolgd door het krijgstuchtig lijden, dat voortvloeide uit de overwinningen der Lamanieten, die toegestaan werden hen nu en dan te kwellen.

Zij vloden voor hun strijdlustige vijanden en begaven zich naar het Noorden en het Oosten, zoodat zij na verloop van eeuwen over een groot gedeelte der oppervlakte, dat nu Mexico en de Vereenigde Staten in zich sluit, omgedoold hadden. Het Evangelie van Zaligheid werd geleerd en de fundamenteele verordeningen werden bediend onder de Nephieten; en de verheerlijkte Heere, Jezus Christus, bediende Persoonlijk onder hen, en verklaarde hun, dat zij de schapen van die andere kudde waren, waarnaar Hij verwezen had, terwijl Hij tot de Joden predikte. (Zie Joh. 10: 16.)

Ongeveer 420 jaar na Christus waren de Nephieten, door in goddeloosheid vervallen te zijn, nog meer veroordeeld vanwege hun intellectueele meerderheid, totaal als een natie, door hun erfelijke vijanden vernietigd. De verdelgende strijd werd in de nabijheid van Palmyria gevochten, in den tegenwoordigen staat New-York. De verwilderde, doch overwinnende Lamanieten hebben voortgeleefd als een verlaagd geslacht van roode menschen, die Columbus in het land vond, toen hij het Westelijk vasteland weder ontdekte. Dit is de oorsprong der Amerikaansche Indianen. Zij zijn van Israëlietische afkomst en behooren tot het Huis van Joseph, die in Egypte verkocht was.

Vanaf den tijd van Lehi's uittocht uit Jeruzalem tot het einde der Nephietische geschiedenis, is een uitvoerig verslag bijgehouden door schrijvers, die voor dat werk aangesteld waren. Dat verslag is teruggebracht aan de menschen en het vertaalde gedeelte is aan de wereld gegeven als het Boek van Mormon.

De bekendmaking van zulk een ontdekking als die der platen van Mormon en van zulk een daad als het vertalen der verslagen in het Engelsch, kon niet uitblijven de aandacht van leeken en geleerden te trekken. Maar de bekendmaking werd met minachting bejegend en sterk afgekeurd.

De reden voor deze vijandelijke tegenwerping ligt in het feit, dat Joseph Smith, de vertaler, bekende dat hij het wonderbaarlijk werk niet door zijn eigen of andere menschelijke macht alleen had tot stand gebracht, maar dat de rustplaats der aloude platen aan hem was geopenbaard door een engel, die in licht en heerlijkheid verscheen en zichzelf bekend maakte dezelfde Moroni te zijn, die de gegraveerde platen voor meer dan veertien eeuwen geleden bezegeld en verborgen had. Een verdere oorzaak voor de algemeene bezwaren tegen het Boek van Mormon lag in Joseph Smith' plechtige getuigenis, dat hij gemachtigd was de vertaling te doen door de directe inspiratie van God.

Deze bekentenis voerde het bovennatuurlijke in. Indien Joseph Smith waarheid sprak, hadden wonderen niet opgehouden en

directe openbaring van God aan den mensch was in deze tijden mogelijk. Zulk een opvatting werd geheel bestreden door de theologische theorie en kerkelijke dogma's. En toch, waarom zou directe openbaring van de hemelen heden meer onmogelijk zijn dan in de eeuwen van het lange verleden? Behalve de inhoud van het schrijven, is het voortbrengen van het Boek van Mormon een grooter wonder dan het geïnspireerde geschrevene der mystieke woorden van Daniël, temidden van Belshazar's bandeloos feest? (Zie Dan. 5: 25-31.) En de wijze waarop het schrijven is geschied, schijnt zeker veel meer mysterieus in het geval van den Chaldeeſchen koning dan de gewone menschelijke wijze van graveering der platen van het Boek van Mormon.

Het Boek van Mormon is voor de wereld, Millioenen afdrucken in 't Engelsch en in de moderne talen zijn verspreid. Men versta wel, dat het Boek van Mormon in geen geval een plaatsvervanger beweert te zijn voor den Heiligen Bijbel, of op eenigerlei wijze daaraan verwant is, behalve als een gelijk loopend boekdeel van Geschriften. De Bijbel is een noodzakelijk verslag van de gemeenschap van God met Zijn volk uit het Oosten en het Boek van Mormon is een verpersoonlijking van Goddelijke openbaring aan het volk in het Westen. In zooverre de twee boeken gewone onderwerpen behandelen, zijn zij in harmonie en in geen onderdeel zijn zij tegenstrijdig met elkander.

Ontslagen.

Ontslagen zijn ouderlingen Frank J. Murdock, Thomas E. Lyon, Walter G. Perkins, Luther H. Crockett en Asaël J. Smith.

Ouderling Murdock heeft het grootste deel zijner zending als secretaris derzelve doorgebracht en de laatste drie maanden als president van Amsterdam.

Ouderling Lyon is werkzaam geweest te Amsterdam, Amersfoort, Haarlem en Arnhem en heeft daarna als conferentie-president van Utrecht gefungeerd.

Ouderling Perkins heeft gearbeid te Amsterdam, Den Helder, Alkmaar, Schiedam en Haarlem.

Ouderling Crockett is werkzaam geweest te Amsterdam, Apeldoorn, Rotterdam, Dordrecht, Delft en Leiden.

Ouderling Smith heeft gewerkt te Haarlem, Meppel, Den Haag, Amersfoort en Delft.

*Elkander leeren begrijpen en liefhebben
is de groote en schoone kunst des levens.*

LEERGANGEN VOOR HET JAAR 1926.

De volgende zijn de lessen voor de priesterschapklassen en de hulporganisaties voor het jaar 1926. Er wordt verlangd, in alle vertakkingen der zending, waar de Priesterschap, Zusterhulpvereniging, Zondagsschool en Onderlinge Ontwikkelings-Vereeniging zijn georganiseerd en wekelijks bijeenkomen, dat deze lessen zonder uitzondering gevolgd worden, zoodat er eenheid moge zijn door de geheele zending:

Priesterschapklassen. — De Leer en Verbonden. (Vertakkingen, welke uit dit boek geleerd hebben, zullen daarmee voortzetten en andere vertakkingen zullen dit Boek als onderwerp opnemen, beginnende met 1 Januari 1926.)

Zusters-Hulpvereniging. — Evangelie-Leeringen. (Lessen zullen verschaft worden als in 't verleden.)

Zondagsschool: Ouders en theologie-afdeelingen. — „De Levenskracht van Mormonisme”. De lessen zullen in „De Ster” verschijnen.

Eerste en Tweede Middelbare afdeeling. — Geschiedenissen uit het Oude Testament. Schetsen zijn nu verkrijgbaar op het Hoofdkantoor.

Kindergarten en Lagere Afdeelingen — Bijbelsche verhaaltjes. Schetsen zijn nu disponibel op het Hoofdkantoor.

Onderlinge Ontwikkelings-Vereeniging: Leden van 14 tot 18 jaar. — „De Herstelling van het Evangelie”. Boeken zijn verkrijgbaar voor vijftig cent.

Leden boven de 18 jaar — „Wat Jezus leerde”.

Boeken zijn verkrijgbaar voor f 1.—

CHAS. S. HYDE.

Pres. der Zend.

Aangekomen.

Op 24 April zijn uit Zion te Rotterdam aangekomen: ouderlingen George A. Grover, Daniël Simons en Ralph A. Madsen. Ouderling Winkel arriveerde Zondag 29 November.

INHOUD.

De Goddelijkheid van Christus voor Hij op aarde kwam. blz. 357	Geschriften van het Ameri- kaansche Vasteland. . . blz. 368
Het ware Mormonisme . . . „ 363	Ontslagen „ 371
Tiende-regeling „ 365	Leergangen voor het jaar 1926 .. 372
Verlag der Utrechtache Conferentie. „ 366	

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.